

Кжщата на поета П. К. Яворовъ въ Чирпанъ. Предъ кжщата се вижда стария баша на поета.

Видение.

отъ Ст. С. Султановъ.

Тази сутринъ тате ми каза:

— Симо, качи се на коня и иди да го напасеъш. Иди къмъ Зеленина. Гледайда се напасе хубаво, че виждашъ ли, колко е хлътналъ.

Татювата дума на две не става. Качихъ се на коня и хайде въ полето. Като стигнахъ, слѣзахъ и пустинахъ коня да пасе на свобода, пъкъ азъ легнахъ въ тревата. Той наведе умната си глава и захрупа сочна трева край мене. Отвреме-навреме очитъ му се напълваха съ сълзи — плачеше отъ радостъ и благодарностъ. Кротко и умно животно е нашиятъ Арапчо, само не ти продумва. Всичко разбира, като сжщински човѣкъ.

Слънцето се бѣше издигнало надъ баира. Азъ лежахъ въ тревата и гледахъ малкитъ животинки въ нея,

които тичаха на разни страни. Обичамъ да наблюдавамъ тѣзи мирни и работливи бубулечки. Тате ме научи на това. Той веднажъ ми каза:

— Симо, гледай ги — нѣма нито една безъ работа. Всички работятъ! Пъкъ ние хората, трѣбва повече да работимъ, защото сме надарени съ повече умъ, за работа сме тука. Съ работа всичко се постига! . .

Гледахъ ги чудѣхъ имъ се. . . и си мислѣхъ: работенъ народъ! Колко хубави нѣща межемъ да научимъ отъ тѣхъ! Ето, напримеръ, една мравка. Тика, муши се изъ тревата и носи нѣщо въ устата си. Рекохъ да ѝ помогна, но тя се разсърди, остави товара и затича, после, покачи се на една висока, суха сламка, за да види, кой е